

Sygn. akt V KK 194/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 czerwca 2021 r. w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 22 lipca 2019 r., sygn. akt VI K (...),

- 1) uchyla pkt I zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynu z pkt 1 aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania;**
- 2) kosztami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 22 lipca 2019 r. (sygn. akt VI K (...))
M. K. został uznany winnym czynów:

- z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który na podstawie art. 37b k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym,
- z art. 62 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 80 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda.

Wyrok ten nie został zaskarżony.

Od powyższego orzeczenia w trybie art. 521 § 1 k.p.k. kasację wniósł Prokurator Generalny, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k. polegające na uwzględnieniu wniosku oskarżonego M. K. o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu zaproponowanej przez niego kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie czynu określonego w pkt I wyroku, co doprowadziło do rażącej obrazu przepisu prawa karnego materialnego w postaci art. 37b k.k., poprzez wymierzenie M. K. za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy zastosowaniu wskazanego przepisu, kary sekwencyjnej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym, mimo że przypisany oskarżonemu czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. 64 § 1 k.k. zagrożony jest karą od 1 roku do 5 lat pozbawienia wolności, co pozwalało na orzeczenie w ramach kary mieszanej kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w przedmiocie interpretacji przesłanek stosowania art. 387 k.p.k., ocena treści proponowanego wniosku w zakresie kary, środków karnych czy środków kompensacyjnych służy osiągnięciu celów postępowania karnego, a bezsporne jest, że celem postępowania

karnego musi być zakończenie tego postępowania w sposób zgodny z przepisami prawa. To z kolei nakłada na sąd meriti obowiązek dokonania oceny zasadności wniosku co do proponowanych w nim rozstrzygnięć i ich zgodności z przepisami prawa karnego materialnego oraz procesowego (tak m.in. w wyroku z 23 sierpnia 2018 r. V KK 265/18). Oznacza to, że sąd akceptujący wniosek musi weryfikować nie tylko fakty, ale także zgodność ustaleń z aktualnym prawem materialnym.

Z art. 37b k.k. wynika wprost, że przewiduje on inne górne granice możliwej do orzeczenia kary pozbawienia wolności w zależności od ustawowego zagrożenia konkretnego występk. W przypadku art. 207 § 1 k.k. jest to przedział od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Zatem zgodnie z art. 37b k.k. kara pozbawienia wolności mogłaby w tym wypadku wynieść maksymalnie 3 miesiące. Wobec powyższego, wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowiło ze strony Sądu meriti rażące naruszenie przepisów procedury, przez wadliwą ocenę przedłożonego wniosku. Nie ma wątpliwości, że wymierzenie kary pozbawienia wolności w wymiarze o 100 % wyższym niż dopuszczalny na podstawie art. 37b k.k. miało istotny wpływ na ostateczny kształt wyroku.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.